

Dacă în 1888 biserica intrase deja într-o fază incipientă a infestării cu virusul laodicean, respingerea soliei neprihănirii lui Hristos la Minneapolis a declanșat pandemia din care nici astăzi nu reușim să ieșim. Iar consecințele acelei tragice decizii pot fi observate de oricine: erezia holy-flesh, criza panteistă, pierderea marilor instituții din Battle Creek, haos și lupte politice la nivelul de vârf al lucrării. Nu a durat mult până când au apărut disensiunile și fragmentarea.

În 1914 Germania se pregătea de război, și a fost declarată mobilizare generală. Ce poziție urma să ia biserica adventistă, supusă unei astfel de presiuni majore? Să-și păstreze poziția de necombatanță susținută până atunci, cu riscurile majore ce decurgeau de aici, sau să aleagă calea compromisului care îi asigură supraviețuirea?

Iată raportul acelor evenimente, descris de *Enciclopedia Adventistă*:

„În august 1914, odată cu mobilizarea germană, adventiștii din acea țară au fost puși în fața unei decizii urgente de a lua o decizie privind datoria lor față de Dumnezeu și de țară. După ce s-a sfătuit cu liderii locali, președintele Uniunii Est-Germane a informat Ministerul de Război, în scris, pe data de 14 august 1914, că membrii bisericii acceptă statutul de combatant și vor servi patria în timpul sabatului... Cei trei lideri adventiști din Germania au luat o poziție privind serviciul militar al adventiștilor de ziua a șaptea contrară poziției oficiale pe care biserica a susținut-o începând cu războiul civil american (1861-1867)” (*The Seventh-day Adventist Encyclopedia, Commentary Reference Series, Vol. 10, p. 1183, Edition of 1966*).

Într-o broșură publicată în acel an, liderii adventiști spuneau: „În toate acestea noi am arătat că Biblia învață că, mai întâi, a participa la război nu este o călcare a poruncii a șasea, și apoi că serviciul militar în sabat nu este o călcare a poruncii a patra” (*Protokoll, 12*).

Un ziar german publică poziția liderilor adventiști față de implicarea în conflict armat: „La începutul războiului, organizația noastră a fost despărțită în două tabere. Nouăzeci și opt la sută dintre membrii noștri, cercetând Biblia, au ajuns la concluzia că au datoria morală să-și apere țara cu armele, inclusiv în sabat. Această poziție, unanim susținută de conducere, a fost anunțată imediat Ministerului de Război. Totuși, doi la sută dintre membri nu s-au supus acestei decizii, și astfel au trebuit să fie excluși din cauza comportamentului lor necreștinesc. Aceste elemente nevrednice se credeau predicatori, și au încercat să convertească și pe alții la propaganda și ideile lor nebunești – cu slabe rezultate. Ei se intitulează predicatori și adventiști. Nu sunt. Ei sunt înșelători. Când asemenea elemente își primesc pedeapsa meritată, noi privim acest lucru ca o favoare care ni s-a făcut” (*Dresdener Neueste Nachrichten, 3 aprilie 1918*).

Aceasta era o clară invitație făcută autorităților de a lua măsuri împotriva acelor membri, deveniți peste noapte „elemente nevrednice” doar pentru că respectau ceea ce biserica susținuse, și le ceruse să facă, până atunci.

Rezultatul acestui conflict a fost despărțirea. Membrii excluși, destul de mulți în toată Europa, au luat decizia să formeze o altă biserică adventistă, care să păstreze puritatea doctrinei și poziția moștenită de la pionieri. Reprezentanții lor s-au întâlnit la Gotha, în Germania, în iulie 1925, și au înființat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă.

Conferința Generală a încercat în două rânduri o reconciliere, dar fără rezultate. Se recunoștea faptul că decizia liderilor adventiști germani a fost greșită, dar Conferința Generală nu a fost dispusă să ia și măsuri concrete de dezaprobare, ceea ce a dus la eșecul negocierilor. Această situație a pus bazele unor și mai grave decizii, în al doilea război mondial, când biserica s-a alăturat ideologiei național-socialiste și mașinii de război naziste, spre a evita oprobriul public și lagărul de concentrare.

Atunci păreau deciziile înțelepte, conforme cu adevărul biblic și susținute de popor. Astăzi sunt văzute altfel, iar conducerea bisericii din Germania și Austria a cerut public iertare, în anul 2005, pentru deciziile rușinoase pe care le-au luat colegii lor în anii de război. Conferința Generală a salutat gestul, numindu-l „de referință” și o piatră de hotar în practica bisericii de a-și asuma greșelile trecutului. Dar mai sunt și alte motive de asumare a greșelilor trecutului, mult mai grave decât acestea, care așteaptă încă să fie percepute.

Astăzi adventismul este revendicat de ambele biserici adventiste, aflate în conflict deschis și acuzându-se una pe alta. Fiecare se prevalează de puritatea credinței și revendică vocal dreptul de moștenire profetică. Ambele pretind că înțeleg, apreciază și promovează lumina trimisă la Minneapolis, pe care o identifică a fi îndreptățirea și neprihănirea prin credință. Ambele sunt sfâșiate de interminabile lupte de partide și fragmentări teologice. Ambele se află la picioarele tronului din Sfânta, părăsit de Hristos în 1844.

Reformiștii se despart la fiecare conflict major, și alcătuiesc noi biserici, în goană după eluziva puritate spirituală a celor 144.000 de aleși ai generației de aur. Ei oferă cel mai elocvent exemplu despre cum să practici cel mai feroce legalism sub lozinca respectabilă a neprihănirii prin credință.

Adventiștii ascut mereu și interminabil săbiile în conflictul dintre dreapta radicală și stânga liberală. Primii au de partea lor numărul și forța financiară, cei din urmă posturile cheie în academia și teologia bisericii. Exact ca acum 2000 de ani, când fariseii și saducheii erau permanent la cuțite, dar s-au unit fără nicio dificultate când a apărut Hristos, pericolul comun.

Când se va sfârși această amețitoare pribegie în pustia vechiului legământ? Când va suna strigătul de la miezul nopții în biserica mondială, anunțând că Hristos vine la Nuntă altfel decât am presupus noi până acum? Când vor înțelege fecioarele că sunt așteptate la Nuntă altfel decât ca oaspeți la masă?

Criza din viitorul nostru apropiat va fi mai serioasă decât ne închipuim acum. Când „Solul legământului” Se va pregăti să intre „deodată” în templul Său, spre a curăți pe fiii lui Levi cum se curățește aurul și argintul, atunci se va descoperi forța inimaginabilă cu care legea păcatului și a morții ne-a ținut în lanțurile ei în tot acest secol. Atunci, așa cum spune profeția, se va dovedi că Baal a fost scopul, credința și religia unui dureros de mare număr dintre noi.
